ઈશ્વરે આપણી ધરતીને કેમ સાજી કરવી જોઇએ?

લેખક: રેવ. જોયસન. કે. સી.
અનુવાદ: આર્નોન સી. ક્રિશ્ચિયન

પર પ્રકાશિત: AIM Magazine, મે ૨૦૨૦

આપણને આપણું રાષ્ટ્રગીત ગાવાનું ખૂબ ગમે છે અને આપણે તેમાં ગર્વ અનુભવીએ છીએ. જ્યારે હું તેને સાંભળું છું ત્યારે મારું હૃદય ખૂબ જ આનંદથી ભરાઈ જાય છે. તે ભારતના અગ્રણી સાહિત્યિક દિગ્ગજોમાંના એક શ્રી રવીન્દ્રનાથ ટેગોરજી ની રચના છે. ચાલો હું આપણાં રાષ્ટ્રગીતના થોડા શબ્દો રજૂ કરું અને તેનો અર્થ યાદ કરાવું:

जन गण मन अधिनायक जय हे
भारत भाग्यविधाता
તમે લોકોના મનના શાસક છો, વિજય તમારી સાથે રહેવા દો, ભારતના ભાગ્યનો વિતરક

तव शुभ नामे जागे
तव शुभ आशीष मागे
गाहे तव जयगाथा
તમારું શુભ નામ સાંભળીને જાગીએ અને તમારા આશીર્વાદ માટે પ્રાર્થના કરીએ, બધા લોકોનો બચાવ તમારા હાથમાં છે.

जन गण मंगलदायक जय हे
भारत भाग्यविधाता
તમે ભારતના ભાગ્યનો વિતરણ કરનાર, લોકોને શુભેચ્છાઓ આપનાર છો

આપણે ખ્રિસ્તીઓ ભારત માટે આ જ પ્રાર્થના કરીએ છીએ. આપણે બ્રહ્માંડના શાસકને પ્રાર્થના કરીએ છીએ જે ભારતના ભાગ્યનો વિતરક છે. આપણે ભારત પર ઈશ્વરના આશીર્વાદ માટે પ્રાર્થના કરીએ છીએ. આપણે પ્રાર્થના કરીએ છીએ કે ખ્રિસ્ત લોકોને બચાવશે. આપણે પ્રાર્થના કરીએ છીએ કે ઈશ્વર આપણા રાષ્ટ્રને સુરક્ષિત રાખે કારણકે તે આપણા પ્રિય રાષ્ટ્રના ભાગ્યનો વિતરક છે.
પરંતુ ઈશ્વરે આપણી પ્રાર્થના સાંભળવી જોઈએ?

શું આપણી જાતિ અન્ય લોકો કરતા ચડિયાતી છે?

શું આપણી પાસે અન્ય લોકો કરતા વધારે બુધ્ધિ છે?

શું આપણે અન્ય લોકો કરતા નૈતિક રીતે સારા છીએ?

બીજા વિશ્વયુધ્ધ દરમિયાન ડો. પીટર માર્શલે તેમના ઉપદેશમાં "ઈશ્વરે અમેરિકા ને કેમ આશીર્વાદ આપવો જોઇએ?" આ પ્રશ્ન અમેરિકાના લોકોને પૂછેલા.

આપણે યુધ્ધનો સામનો કરી રહ્યા નથી પરંતુ આપણે વિશ્વવ્યાપી માંદગીનો સામનો કરી રહ્યા છીએ જે બીજા વિશ્વયુધ્ધ કરતાં પણ વધુ દેશો અને વધુ લોકોને અસર કરી રહ્યું છે આજે આ પ્રશ્ન ભારતની મંડળીઓ ને સુસંગત છે. હકીકતમાં તે પ્રશ્નો આજે કોઈપણ રાષ્ટ્રની મંડળીને માટે યોગ્ય છે. હું નીચેના વિચારો માટે ડો. પીટર માર્શલનો ઋણી છું.

ઈશ્વરે શા માટે આપણી પ્રાર્થના સાંભળવા જોઈએ? ઈશ્વરે શા માટે આપણી પોકારનો જવાબ આપવો જોઈએ? ઈશ્વરે ભારત પર કરુણાથી કેમ નજર કરવી જોઈએ? ઈશ્વરે આપણી ધરતીને કેમ સાજી કરવી જોઈએ? અથવા શું આપણા ગર્વથી આપણે એવું વિચારવાનું ચાલુ કર્યું છે કે ઈશ્વર આપણી ધરતીને સાજી કરે તેને માટે આપણે લાયક છીએ?

આપનું ધ્યાન ૨ કાળવૃત્તાંત ૭:૧૪ તરફ દોરીએ , જેમાં લખેલું છે કે, “ત્યારે જો મારા લોક, જેઓ મારા નામથી ઓળખાય છે, તેઓ નમી જશે ને પ્રાર્થના કરીને મારું મુખ શોધશે ને પોતાના દુષ્ટ માર્ગોથી ફરશે; તો હું આકાશમાંથી તે સાંભળીને તેઓના પાપ માફ કરીશ, ને તેઓના દેશને સાજો કરીશ.”

આ વચન તે કદાચ સૌથી મહત્વપૂર્ણ વચન છે કે જે આપણે આપણાં દેશના લોકો મધ્યે લાવી શકીએ. કોઈ પણ ભૂલ ન કરો- આ વચન તે તમામ ભારતીયો માટે છે- તેમની પ્રાદેશિક પ્રામાણિકતાને ધ્યાનમાં લીધા વગર છે. કારણકે આપણે ગાઈએ છીએ:

पंजाब सिन्धु गुजरात मराठा
द्राविड़ उत्कल बंगा
विन्ध्य हिमाचल यमुना गंगा
વિંધ્યાની ટેકરીઓમાં પડઘા છે, અને યમુના અને ગંગામાં હિમાલય અને સંગીત ભેળવવામાં આવ્યું છે.

આ તમામ ભારતીયોને તેમની ધાર્મિક શ્રધ્ધાને ધ્યાનમાં લીધા વગર એક પોકાર કરે છે કારણ કે બધા ઈશ્વર દ્વારા બનાવવામાં આવ્યા છે- હિન્દુઓ અને મુસ્લિમો, બૌધ્ધો અને જૈનો, શીખ અને ઝોરોસ્ટ્રિયન અને નાસ્તિક પણ- બધા ઈશ્વર દ્વારા બનાવવામાં આવ્યા છે અને તેથી ઈશ્વરના છે. અને આ પોકાર ભારતીય ખ્રિસ્તીઓ માટે વધુ લાગુ પડે છે જેમને ખ્રિસ્તના નામથી બોલાવવામાં આવ્યા છે.

પરંતુ આપણે આપણા રાષ્ટ્રની ઉપચારની ચાર શરતો પર ધ્યાન આપીએ તે પહેલાં, આપણે વર્તમાન સંકટને ઈશ્વરના ન્યાય ચુકાદા તરીકે ગણી લેવા તત્પર ન થઈએ. આવા વિચારો ફક્ત આ કાળ જ નહીં પણ પૂર્વગ્રહયુક્ત પણ હોય છે. આપણે ઈશ્વરના ઉપચારને શોધીએ તેનું કારણ એ છે કે આપણે જાણીએ છીએ કે આપણે નબળા અને મર્યાદિત છીએ, પણ ઈશ્વર સર્વશક્તિમાન છે અને જેનો ઉપચાર આપણે કરી શકતા નથી

તે કરી શકે છે.

ચાલો હવે આપણે ચાર શરતો જોઈએ:

પ્રથમ શરત પોતાને નમ્ર બનાવવાની છે.
માનવતા આજે અજોડ સફળતાના યુગમાં જીવે છે. આ દિવસો છે "સ્વ-નિર્માણ પુરુષોના (અને સ્ત્રીઓના)." આપણે આપણી સિધ્ધિઓ અને સફળતાથી નશામાં પડી ગયા છીએ. નમ્રતા અને કૃતજ્ઞતા હવે આપણી પાસે આવતી નથી. પરંતુ જો રાખીએ કે ઈચ્છા કે ઈશ્વર આપણી ધરતીને સાજી કરે તો, પ્રથમ શરત એ છે કે આપણે પોતાને નમ્ર કરીએ. ગૌરવ આપણા દોષોને છુપાવે છે, તેથી તે પતનનો ચોક્કસ માર્ગ છે. નમ્રતા આપણા વિશેનું સત્ય પ્રગટ કરે છે, તેથી તે વૃદ્ધિનો ચોક્કસ માર્ગ છે.

એફ. બી. મેયરે એકવાર કહ્યું: "હું વિચારતો હતો કે ઈશ્વરની ભેટો એક બીજા ઉપરની છાજલીઓ પર છે; અને આપણે ખ્રિસ્તી ચારિત્રમાં જેટલા વધીએ છીએ (ઊચા થઈએ છીએ) તેટલી સરળતાથી તેમના સુધી પહોંચી શકીએ છીએ. હવે મને લાગે છે કે ઈશ્વરની ભેટો એકની નીચે એક છાજલીઓ પર છે. પ્રશ્ન એ નથી કે આપણે કેટલું વધીએ છીએ પણ પ્રશ્ન એ છે કે આપણે કેટલા નીચા નમીએ છીએ; કે આપણે તેમની ઉત્તમ ભેટ મેળવવા માટે હંમેશા નીચે જવું પડશે."[1]
નમ્રતા એ પોતાનું અપમાન નથી, પરંતુ તે આનંદથી ઈશ્વરની આગળ સમર્પણ કરવું છે- આપણા જીવનના પ્રભુ તરીકે. જ્યારે આપણે પોતાને નમ્ર કરીએ છીએ ત્યારે આપણે આપણા સંજોગો સાથે વ્યવહાર કરવાની ઈશ્વરની ક્ષમતામાં વિશ્વાસ મૂકીએ છીએ. કારણકે વચન આપણે કહે છે કે, "પ્રભુની આગળ તમે દીન થાઓ, એટલે તે તમને ઉચ્ચપદે મૂકશે (યાકુબનો પત્ર ૪:૧૦)."

બીજી શરત એ છે કે ઈશ્વરના લોકોએ પ્રાર્થના કરવી જોઈએ.
ઈશ્વર એક પ્રાર્થના કરતાં વધુ દૂર ક્યારેય હોતા નથી. પરંતુ આપણા દિવસની દુર્ઘટના એ અનુત્તરિત પ્રાર્થના નહીં પરંતુ બિનઆધારિત પ્રાર્થના છે. આપણે પ્રાર્થના સિવાય બીજી ઘણી વસ્તુઓ કરીએ છીએ. આપણામાંના ઘણાએ પ્રાર્થના કરવાની ઇચ્છા ગુમાવી છે. જો આપણને લાગે છે કે મંડળી સમાજ પર એટલી પ્રભાવશાળી નથી જેટલી પહેલા હતી તો તેનું કારણ એ છે કે મંડળીએ પ્રાર્થના કરવાનું બંધ કરી ચૂકી છે.

જો કે, આજે આપણે આપણા ઘૂંટણ પર પટકાઈયા છીએ, તો આપણે પ્રાર્થના કરવાની યોગ્ય સ્થિતિમાં છીએ. આપણાં ઘૂંટણને વળવું તે કાળજીના ભાર હેઠળ તૂટી જવાથી આપણે બચાવે છે. પ્રાર્થના તે જે નબળા છે તેમણે

[1] Smith, Richard Lee. Fruit of the Spirit: Discerning God's Expectation in the Local Church (Indiana: Trafford Publishing House: 2016)

સામર્થ્ય આપે છે અને ડરનારાઓને હિંમત આપે છે. ચિત્તભ્રષ્ટ કરવાથી સમસ્યા મોટી થાય છે, પરંતુ પ્રાર્થનાથી ઈશ્વરનો મહિમા થાય છે.

આ દિવસોમાં આપણે અન્ય સમયે કરતા પ્રાર્થના કરવા માટે વધુ લાયક છીએ કારણ કે આપણે લાચારીની સ્થિતિમાં છીએ. પ્રાર્થના એ બધા આશીર્વાદોના સ્રોત તરીકે ઈશ્વરની સ્વીકૃતિ છે. તે તેમના પરની આપણી અવલંબનની ઘોષણા છે. કોઈએ કહ્યું છે - જ્યારે આપણે કામ કરીએ છીએ, ત્યારે આપણે કામ કરીએ છીએ; પરંતુ જ્યારે આપણે પ્રાર્થના કરીએ ત્યારે ઈશ્વર કામ કરે છે. જો આપણે ઘૂંટણ પર પડીશું, તો આપણે આપણા પગ પર ઊભા થઈ શકીશું.

ત્રીજી શરત ઈશ્વરનું મુખ શોધવાની છે.

આનો અર્થ એ છે કે ઈશ્વર તરફ પાછા ફરવું, તેમની દિશા તરફ વળવું. દેશ Lockdown ની પરિસ્થિતીમાં છે અને આપણે ‘સામાજિક અંતર’ ને અનુસરીએ છીએ. પરંતુ ઈશ્વરને શોધવા માટે આપણે ક્યાંય કે કોઈની પાસે જવાની જરૂર નથી. ઈશ્વર આપણી નજીક છે અને તેમ છતાં આપણે અન્ય વસ્તુઓ સાથેના આપણા ભંગાણને કારણે તેમની અવગણના કરીએ છીએ. આવો સમય, ઈશ્વરના લોકોને માટે એક પોકાર છે કે આપણે જીવનની દરેક બીજી વસ્તુમાં મદદ અને હેતુની શોધ કરવાનું બંધ કરી દઈએ.

પવિત્ર શાસ્ત્ર બાઇબલ ઘોષણા કરે છે કે ઈશ્વર આપણા મહાન ચિકિત્સક છે (નિર્ગમન ૧૫:૨૬). વેટિંગ રૂમમાં ઊભા રહીને સાજા થઈ જવાતું નથી, વ્યક્તિએ અંદર જઇને ડોક્ટરને મળવાની જરૂર છે. શોધવું એ ઈશ્વર વિષે જાણવાનું તેના કરતાં વધારે છે, તે ઈશ્વરને જાણવાની ઇચ્છા છે. આપણા જીવન માટે ઈશ્વરની ઇચ્છા, આપણા વર્તન માટેનું માર્ગદર્શન શોધવાનો એ એક પ્રયાસ છે. આપણી નૈતિકતા માટે ઈશ્વરનાં ધોરણો શોધવાનો પ્રયાસ છે. કોઈ રીતે તે સાચું છે કે આપણે તે ધોરણોને જાણીએ છીએ- તો પછી આપણે તેને પાળવા માટે પવિત્ર આત્માના સામર્થ્યની મદદ લેવી જ જોઈએ.

જેમ જેમ આપણે ઈશ્વરનું મુખ શોધીએ છીએ તેમ તેમ તેમનો પ્રકાશ આપણે તેજ રીતે ચમકાવીશું, જેમ કે ચંદ્ર અંધારા આકાશમાં સૂર્યનો પ્રકાશ પ્રતિબિંબિત કરે છે. તો ખરેખર આપણે રાષ્ટ્ર માટે આશીર્વાદરૂપ બનીશું અને આપણું રાષ્ટ્ર વિશ્વના લોકો માટે આશીર્વાદરૂપ બની રહેશે.

ચોથી શરત એ છે કે આપણા દુષ્ટ માર્ગોથી વળવું.

આ દિવસોમાં આપણે સ્વચ્છતા પ્રત્યે સભાન થઈ ગયા છે. આપણે હાથ ધોઈએ છીએ, સેનિટાઇઝર, બ્લીચ સામગ્રીનો ઉપયોગ કરીએ છીએ. આપણે ચેપને પકડવા માંગતા નથી અથવા કોઈએ પણ તેનો વાહક બનવાની ઇચ્છા રાખી નથી. પરંતુ આપણા હૃદયની સ્વચ્છતાનું શું?

જો આપણે ઈચ્છીએ છીએ કે ઈશ્વર આપણને તે જે રીતે આપી શકે અને તેમની ઈચ્છા જેવી છે તે રીતે આશીર્વાદ આપે, તો આપણે આપણા હૃદયની શોધ કરવી પડશે અને જે દુષ્ટતા છે તેનાથી વળવું પડશે. આપણે આપણાં રાષ્ટ્રમાં રહેલો ઢોંગ અને પાપ વિષે કોઈને મનાવાની જરૂર નથી. જાતિવાદ, ગરીબી, જુલમ, શક્તિનો દુરૂપયોગ, મહિલાઓ અને બાળકોનો શારીરિક અને જાતીય શોષણ, અને ઘણું બધું ... આપણી આસપાસની સાંકળ રહ્યું છે. રાષ્ટ્ર તરીકેનું આપણું તેડું પૂરું કરતાં તેણે આપણને રોકી દીધું છે.
ફક્ત આપણા રાષ્ટ્રએ જ નહીં પણ આપણે પણ, ભારતની મંડળીએ આપણા પાપો ઉપર ભાંગીત થવાની જરૂર છે! ઈશ્વરની કૃપા આપણે અવગણના ઘણા લાંબા સમયથી કરી છે. આપણને જે જોઈએ છે તે પસ્તાવાની એક ઋતુ છે, ઈશ્વર સમક્ષ પડવું અને આપણા પાપોની કબૂલાત કરવી અને તેની ક્ષમા પ્રાપ્ત કરવી. કારણકે વચન કહે છે, " જે માણસ પોતાનાં ઉલ્લંઘનો છુપાવે છે
તેની આબાદી થશે નહિ; પણ જે કોઈ તેમને કબૂલ કરીને તેનો ત્યાગ કરે છે, તેઓ પર દયા કરવામાં આવશે.."
(નીતિવચનો ૨૮:૧૩)

પોતાને નમ્ર બનાવવા, પ્રાર્થના કરવી, ઈશ્વરનું મુખ શોધવું, અને આપણા દુષ્ટ માર્ગોથી વળવું તે પોકાર ફક્ત આ સમય માટે નથી જ્યારે આપણે COVID-19 રોગચાળોના સમયમાંથી પસાર થઈ રહ્યા છે. પરંતુ સમૃદધ્ધ રાષ્ટ્ર બનાવવાની ઈશ્વરની આ યોજના છે.
આ રાષ્ટ્રના વિકાસ માટે રાજકીય પ્રક્રિયાઓ, શૈક્ષણિક લાભો, તકનીકી પ્રગતિઓ અને નાગરિકોની નિઃસ્વાર્થ સેવા એ તમામ મહત્વપૂર્ણ છે. પરંતુ આ એકલા આપણા વિશ્વમાં શું ખોટું છે તે ઠીક કરી શકતા નથી. આપણી ભૂમિને સાજી કરવા ઈશ્વરની જરૂર છે.

પરંતુ કોઈ વાંધો ઉઠાઈ શકે કે વધુ સારા દિવસો આવશે, પછી ભલે લોકો પોતાને નમ્ર બનાવે અને પ્રાર્થના કરે કે નહીં. તે હોઈ શકે છે. પરંતુ નૈતિક નુકસાન પુનઃપ્રાપ્તિની બહાર છે. તે નૈતિક ઈશ્વરને ખીલવી શકે છે, રાષ્ટ્રીય અંતરાત્માને મરી શકે છે, અને ઈશ્વર જે ઇચ્છે છે તે સ્વર્ગીય આશીર્વાદો ગુમાવી શકે છે.
તો પછી આપણે કેવી રીતે પાછા ફરશું, આપણે શું કરીશું, ક્યાંથી શરૂ કરીશું?
તે આપણા દરેક સાથે પ્રારંભ થાય છે. ચાલો આપણે બીજાઓને ઈશ્વર તરફ વળે તેની રાહ ન જોઈએ. મારાથી શરૂઆત થવા દો, તમારાથી શરૂઆત થવા દો. ચાલો આપણે ફક્ત સાંભળનારા નહીં, પરંતુ પાળનારા બનીએ. જો આપણે પોતાને નમ્ર કરીએ, અને પ્રાર્થના કરીએ અને ઈશ્વરનું મુખ શોધીએ અને આપણા દુષ્ટ માર્ગોથી પાછા વળીએ, તો ઈશ્વર આપણી ભૂમિને સાજી કરશે. પસંદગી આપણી છે. આપણે તે થાય તે જોવા માટે ભાવ ચૂકવવા તૈયાર થઈએ.

ઈશ્વર ભારતને આશીર્વાદ આપે! ઈશ્વર મંડળીને આશીર્વાદ આપે! ઈશ્વર તમને આશીર્વાદ આપે!

joysermonsntalks@gmail.com

(જોયસન કે. સી. થિયોલોજી અને ફિલોસોફીમાં અનુસ્નાતક ડિગ્રી ધરાવે છે અને પુણે યુનિવર્સિટીમાં પીએચડી વિદ્વાન છે. તે મન્ના મંત્રાલયોના નિયુક્ત પ્રધાન છે, જે EFIની સભ્ય સંસ્થા છે.
તેમની પાળકિય સેવા સાથે, તેઓ CLFA યુવા આંદોલન ચલાવે છે. તેમનો સંપર્ક કરી શકાય છે: joysermonsntalks@gmail.com)